

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ

POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Złotoryi I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSR Joanna Nierzevska-Sosa

Protokolant : Ewelina Bober

po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2013 roku w Złotoryi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D. (1)

przeciwko B. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej B. P. na rzecz powoda J. D. (1) kwotę 61.000 zł (sześćdziesiąt jeden tysięcy złotych) i 3.000 Euro (trzy tysiące euro) wraz z odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień wymagalności roszczenia 20% w stosunku rocznym od dnia 11 stycznia 2010 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.530 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.617 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

Powód J. D. (1) w pozwie skierowanym przeciwko B. P. domagał się zapłaty kwoty 40.000 zł oraz 3.000 euro z odsetkami umownymi w wysokości 8% miesięcznie oraz 21.000 zł z odsetkami umownymi w wysokości 10% miesięcznie poczynając od dnia 01 stycznia 2009r.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że strony zawarły trzy umowy pożyczki, z których pozwana się nie wywiązała do dnia wniesienia pozwu.

Pozwana B. P. w odpowiedzi na pozew z dnia 09 czerwca 2010r. uznała żądanie pozwu do kwoty 30.917,03 zł, ostatecznie jednak wniosła o oddalenie powództwa w całości zarzucając, że nie zawierała z powodem umów wskazanych w pozwie. W uzasadnieniu wskazała, że wszystkie istotne warunki umów pożyczek przedstawionych przez powoda nie były z nią uzgadniane, ani nie zostały przez nią nakreślone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2009r. powód J. D. (1) zawarła z pozwaną B. P. umowę pożyczki na kwotę 40.000 zł i 3.000 euro. Strony ustaliły, że pozwana zwróci powyższą kwotę na żądanie powoda z miesięcznym terminem wypowiedzenia wraz z odsetkami w wysokości 8% w skali miesięcznej, liczonych od dnia zawarcia umowy do dnia zwrotu pożyczki. Treść

umowy pożyczki została sporządzona przez D. S. (1) – siostrę pozwanej w obecności powoda i pozwanej. Umowę podpisała własnoręcznie pozwana B. P.. Tego samego dnia powód przekazał pozwanej dodatkowo jeszcze kwotę 11.000 zł, po uzgodnieniu z pozwaną, że pieniądze zostaną zwrócone powodowi na takich samych warunkach tyle, że z wyższym oprocentowaniem, bo w wysokości 10% miesięcznie. Powód, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, pieniądze przekazał mężowi pozwanej, a od niego otrzymał, sporządzone przez siostrę pozwanej, a podpisane przez pozwaną, potwierdzenie zawarcia kolejnej umowy pożyczki. Następnego dnia pozwana zwróciła się do powoda z prośbą o dalszą pożyczkę. Powód zgodził się pożyczyć pozwanej kwotę 10.000 zł na tych samych warunkach jakie obowiązywały przy poprzedniej umowie. Umówioną kwotę powód przekazał, zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, znanemu mu osobiście kierowcy, przysłanemu przez pozwaną, od którego odebrał pisemne potwierdzenie umowy pożyczki podpisane własnoręcznie przez pozwaną. Pismo nie zawierało kwoty, ani wysokości oprocentowania pomimo wcześniejszych ustaleń. Zarówno wysokość kwoty jak i oprocentowania zostały dopisane przez żonę powoda R. D., w obecności kierowcy pozwanej.

Powód pismem z dnia 12 listopada 2009r., doręczonym pozwanej 10 grudnia 2009r. wezwał ją do zapłaty dochodzonych pozewem kwot w terminie jednego miesiąca od doręczenia wezwania.

Pozwana do dnia wydania wyroku nie zwróciła powodowi pożyczonych pieniędzy.

Dowód: - umowa pożyczki z 14.05.2009r. – k.6,

- oświadczenie pozwanej z 14.05.2009r. – k.7,

- oświadczenie pozwanej z 15.05.2009r. – k.8,

- wezwanie do zapłaty z 12.11.2009r. wraz z dowodem

doręczenia – k.9-10,

- zeznania świadka R. M.-D. – k.39v.-40,

- częściowo zeznania świadka D. S. – k.48v.-49,

- wyjaśnienia powoda J. D. - k.123v-124.;

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, że powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w postaci umowy pożyczki z dnia 14 maja 2009r., pisemnych oświadczeń pozwanej z dnia 14 maja 2009r. i 15 maja 2009r. oraz zeznań świadka R. D. i częściowo zeznań świadka D. S. (1) oraz wyjaśnień powoda Sąd uznał, że powód zasadnie dochodzi od pozwanej kwot wskazanych w pozwie.

Za przyjęciem takiego stanowiska oraz uznaniem wyjaśnień powoda za wiarygodne przemawia przede wszystkim dowód w postaci umowy pożyczki, w której strony określiły wszystkie istotne elementy umowy oraz w postaci pisemnych oświadczeń pozwanej, potwierdzonych zeznaniami świadków R. D. i częściowo D. S. (1). Świadek D. S. (1) potwierdziła, że pozwana własnoręcznie podpisała zarówno umowę z dnia 14 maja 2009r. na kwotę 40.000 zł i 3.000 euro oraz oświadczenie z tego samego dnia, dotyczące przekazania pozwanej przez powoda kwoty 11.000 zł.

Sąd pominął dowód z opinii biegłego grafologa, zawnioskowany przez pozwaną, wobec jej niestawiennictwa celem pobrania materiału do badań grafologicznych oraz wobec nieuiszczenia wyznaczonej przez Sąd zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego. Niezależnie od powyższego wskazać należy, że świadek D. S. (1) potwierdziła, że treść umowy pożyczki z dnia 14 maja 2009r. oraz treść oświadczenia z tego samego dnia sporządziła własnoręcznie na polecenie pozwanej. Z kolei świadek R. D. przyznała, że dopisała w oświadczeniu pozwanej z dnia 15 maja 2009r. treść dotyczącą wysokości przekazanej kwoty i wysokości odsetek, jednak zgodnie z ustaleniami dokonanymi pomiędzy powodem a pozwaną.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd, opierając się na treści art. 720 kc, uwzględnił żądanie strony powodowej w całości co do kwoty głównej, zaś oddalił żądanie w zakresie odsetek umownych przewyższających ustawowo określone odsetki maksymalne.

Wprowadzenie do umowy pożyczki obowiązku opłacania odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania pieniężnego należy rozpatrywać przede wszystkim w kontekście zasady swobody kontraktowej. Stosownie do treści art. 353¹ kc strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W takich granicach może być ustalona stopa procentowa odsetek umownych i zasad, według których dochodzi między stronami do zmiany wysokości ich oprocentowania. Odpowiednie postanowienia mogą przy tym wynikać bezpośrednio z umowy (art. 384 § 1 kc).

Przy nowelizacji Kodeksu cywilnego, dokonanej ustawą z dnia 07 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2005r. Nr 157, poz. 1316), uchwalono art. 359 § 2¹ kc. Przepis ten z dniem 20 lutego 2006 r. wprowadził do porządku prawnego instytucję odsetek maksymalnych, które limitują ich wysokość do czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. W ustawie nowelizującej przewidziano jednocześnie rozwiązanie intertemporalne, określające czasowe obowiązywanie ustawy, w taki sposób, że stosuje się ją do czynności prawnych dokonanych po jej wejściu w życie (art. 5 ustawy).

Umówienie się przez powoda na odsetki znacznie przewyższających wysokość odsetek maksymalnych stoi, w ocenie Sądu w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Odsetki za opóźnienie stanowią sankcję dla dłużnika za sam fakt niespełnienia świadczenia w terminie i pełnią przede wszystkim funkcję dyscyplinującą dłużnika, niekiedy waloryzacyjną lub kompensacyjną. Stosowanie nadmiernej stawki oprocentowania pożyczki ze względu na okoliczności zawarcia umowy pożyczki nie miało żadnego ekonomicznego czy gospodarczego uzasadnienia. Musiało zatem spotkać się z negatywną oceną Sądu w aspekcie zasad współżycia społecznego i także z tego względu spotkać się z odmową uwzględnienia zawyżonego roszczenia.

Reasumując, Sąd stanął na stanowisku, że żądanie odsetek na poziomie znacznie przewyższającym granicę odsetek maksymalnych jest sprzeczne z ustawą i zastosował w tym zakresie odsetki maksymalne zgodnie z treścią art. 359 § 2² kc.

Dalej idące powództwo, to jest o zapłatę pozostałych odsetek, liczonych wg stopy procentowej wynoszącej 8% i 10% w skali miesiąca, Sąd oddalił jako nieuzasadnione.

Sąd ustalił inną datę wymagalności dochodzonego roszczenia niż kwota wskazana w pozwie uznając, że strony uzgodniły termin zwrotu pożyczki po upływie miesięcznego okresu wypowiedzenia, który dobiegł końca, na skutek wezwania pozwanej do zapłaty, w dniu 11 stycznia 2010r.

Orzeczenie o kosztach postępowania zostało wydane w oparciu o treść art. 100 zd.2 kpc, przy uwzględnieniu, że roszczenie powódki zostało w przeważającej części uwzględnione.-